

İndim maden ocağına,
Kara elmas diyarına,
Yeryüzü sıcak olsun, diye dost!
Yıllar boyu kazma salladım,
Suskunca bu zindanda ,
Çocuklarım gülsün diye dost!
Oysa bizim evde gülen yok,
Yürü derler yürü derler,
Açlığa yürü derler,
Kara elmas tabut olmuş,
Gerekirse ölümler derler,
Günü gelir utanmadan,
Ağlaşana gülün derler dost!
Yalanlara artık sabrım yok,
Bugün maden ocağına,
Kara elmas diyarına,
İnmedik selam olsun sana dost!
Ölesiye ışık hasretiyle,
Solmuş bu yüzlere,
Grev grev güneş doğmuş dost!
Artık kaybedecek bir şey yok,
Yeraltında ezilenler ,
Yeryüzüne seslenirler,
Madenler bizim derler,
Gerekirse ölüm derler,
Günü geldi grev derler dost!
Artık kaybedecek bir şey yok,

Yerin derinliklerinden geldiler,
Ellerinde susmak bilmeyen bir yer altı güneşiyle,
Ne kadar dipleri bastırılsa,
O kadar boğulmak bilmez yankısıyla yüreklerinin,
Ağır ağır geldiler, sonra her gün geldiler,
Artarak geldiler,
Kadınları çocukları ve alkışlarıyla,
Yoğur mayalar gibi geldiler,
Pişkin ekmekleri bölüpte paylaşır gibi,
Su gibi, ateş gibi,
Her gün yeni ağızlar eklendi ağızlarına,
Yeni yollarla tanıştı ayakları,
Her gün yeni kabuklar çatladı,
Yeni kulaklar işitmeye başladı söylediklerini,
Bir kent oldular sonunda,
Ve adını değiştirdiler ülkenin.

Kimbilir belki sizinde yıllar
öncesini çağrıştıran bu ezgiyi
işitmişliğiniz vardır. Ben bu geçen uzun
zaman süresince bir maden mühendisi
olmak için çabaladım, siz belki o yıllarda da
bir maden mühendisi olarak yaşamınızı
sürdürüyordunuz. Yani benim için sadece
mesleki anlamda birçok şey değişti, peki bir
düşünün bu geçen uzun zaman süresince sizin
pencerenizde neler değişti?

Öznur ÜNLÜ
Maden Mühendisi

